

Neşeli Günlük 2

NEŞE KUZU'NUN
GÜLMELİK MACERALARI

⇒ GÜL

dediysem

O kadar da

değil! ⇒

SELCEN YÜKSEL ARVAS

CARPE
DIEM

*Hâlâ hikâyelerini anlatıp güldüğümüz, sülalemizin
en renkli insanı biricik büyük halamız İsmet
Batukan'a rahmetle...*

1

Boğaziçi'ni kazandığımı öğrendiğimden beri ayaklarım yere basmıyor, başım göklerde, mutluluktan uçuyorum. Kalp kalp...

Allah biliyor ya, hâlâ nasıl olup da orayı tutturduğumu anlayamıyorum. Bir ara kendimden bile şüphelenerek acaba sınavda kopya mı çektim diye içime bir kurt düştü.

Ama hayır, zaten sınav öncesi yaklaşık bir leğen dolusu okunmuş su içtiğimden sınavda tuvalete sıkışıp hoplayıp zıplamaktan soruları doğru düzgün okuyamamıştım ki kopya çekeyim.

Hem nasıl kopya çekeceğim? İki gözetmen de sınav boyu bana bakıp “Ya sabır” çektiler. Öğrenciler bana dönüp dönüp cıkcıkladılar. Bütün salonun gözleri önünde nasıl alavere dalavere çevirebilirdim ki?

Ayrıca onlarca soru vardı. Hangi birinden kopya çekilecek? Sınav öncesi bilgileri çaktırmadan bacağıma yazsam, bacak boyum yetmez. Başkasının kâğıdından baktım desem herkesin soru kitapçığı farklı. Sınava

kendi yerime başkasını saktum desem, ay yok devenin başı yani.

Uzun lafın kısası kopya falan çekmemiştim. Bu konuda hiç şüphem yoktu.

Bu kadar yüksek puan almamın tek bir mantıklı açıklaması olabilir: *Allah'ın sevgili kuluyum*. Bu kadar! Babaannemin anlattığı kıssalardaki gibi Rabbim “Ol” demiş ve olmuştu işte. Öküz altında buzağı aramaya gerek yoktu. Bana da düşen kıssadan hisse alıp ‘Hikmetinden sual olunmaz ya Rabbim’ diyerek bu işi kurcalamayı bırakıp yoluma devam etmekti.

Ben de öyle yaptım.

Ama tabi bunu yapamayanlar da vardı.

Mesela babam. Durup dururken bir anda “Boğaziçi ha!” diye nara atıyor, kocaman eliyle beni küüt diye ensemden yakalayıp ŞLAAAP diye kafama, bir zamanlar bingıldığımın bulunduğu yere öpücüğü basıyordu. Sonra da beni öve öve yere göğe sığdıramıyordu: “Helal olsun cücüğe, çorbalık bile beyni yok diye üzülüyordum ama haymana öküzü gibi kafası çıktı.”

Babamın övgüleri karşısında gururla karışık bir mahcubiyetle gülümsüyordum. Ay hiç alışmamışım ki övülmeye. Şimdiye kadar kasap literatüründe ya marsıvan eşeği ya seme tavuk olarak anılmıştım. Birden haymana öküzü derecesine terfi etmek elbette altında ezileceğim bir iltifattı.

Annem de gelip gidip öpüyor, şaşılacak şey ama elimi sıcak sudan soğuk suya değdirmiyordu. Hatta

ve hatta “Sen dur Boğaziçili kendini yorma, bütün sene çok çalışıp çok yoruldun zaten” diyerek kaç gün yatağımı bile toplatmamıştı. Yemin ederim rüyamda görsem kendimi çimdikler, “Saçmalama kızım bu gerçek olamaz, daha neler!” derdim. Ama gerçektir işte.

Babaannemin de gurur kaynağıydım. Aslen Boğazlıyanlı olan babaannem, ana tarafına çekmeyip kendi memleketleri gibi adı boğazlı moğazlı olan bir yeri tercih ettiğim için benimle gurur duyuyordu.

Ayrıca sınav öncesi mahalleli kadınlarla toplanıp kırk ayrı nefes üfleyerek moleküllerini tek tek işledikleri şifalı suyun işe yaramasına da çok sevinmiş, “Saniye, şifalı sudan galdıysa ayağıma da dökek hay gızım, gaç gündür zızım zızım zızlıyo.” demişti.

İnanılması güç ama Ozan bile Boğaziçi’ni kazanmama sevinmiş “Yaşasın evden gitsin de kurtulalım şundan.” diyerek göbek atmıştı. Kabul ediyorum, pek mutlu olduğum bir sevinme şekli değildi ama yine de öyle ya da böyle sevinmişti ya işte.

Bu işe sevinmeyen tabii ki de tek kişi vardı: Hayatım film olsa, En İyi Kötü Kadın Karakter dalında Oscar’ı kimseye kaptırmayacak sevimsiz komşu kadın Nuran Teyze!

Nuran Teyze, Boğaziçi’ni kazandığıma asla ve asla inanmak istememiş, evdeki bilgisayardan sonuç belgesini açıp gösterdiğimde bile bu işte bir bit yeniği aramış, öğrenci numaramı kaydedip evindeki bilgisayardan bakmaya gitmişti.

Gidiş o gidiş.

Kendi bilgisayarından da gördüğü üniversite sonucum kapak olmuş olmalı ki o günden beri sesi çıkmıyor, her zaman bulduğu sudan bahanelerden biriyle kapımızı çalmıyordu. Kim bilir belki de evde ÇATIII-IRTTT diye çatlamaş, mevta olmuştur. Beyin kanaması da olabilir tabi. Kalp krizi de. Bağırsak düğümlenmesi de. Yakında kokusu çıkardı.

Kısacası prenses gibi günler geçiriyordum. Mutluluktan bulutların üzerinde yürüyor, ağız kulak mesafem sürekli sıfırda geziyor, mütemadiyen gülüyor, gülüyor ve gülüyordum.

2

Bu arada hayat akıp gitmeye devam ediyordu tabi.

Babam bir ara kasap dükkânının adını “Boğaziçili Babası” olarak değiştirmeyi düşünmüş olsa da yeni tabela ve cam boyama işinin maliyetini hesaplamış Kuzu Kasap olarak sektördeki faaliyetlerine devam etme kararı almıştı.

Annem günlük mesaisine dönmüş evi aklayıp paklıyor, eline ne geçerse çitiliyor, ağartıyor, kırkılıyordu... Bu arada Boğaziçi ile balayım bitmiş, ben de yine ucundan kıyısından temizliğe dâhil edilmeye başlamıştım.

Babaannem yaz saatine giren televizyonların evlendirme programlarına ara vermesi ile boşluğa düşmüş, düştüğü boşluktan çıkabilmek için evde gördüğü herkese sarıyor, gün boyu olmadık tartışmaların odağında yerini alıyordu.

Gizem’e annesi üniversiteyi kazanma hediyesi olarak son model bir cep telefonu almıştı. Görünce içim gitti doğrusu. Bizimkiler anca göbek atıp halay

eksinler; biri de demedi ki Őu kıza u kuruŐluk hediye alayım.

Neyse ne diyordum, heh, üniversite kazanma hediyesi olarak babası da Gizem'i beŐ yıldızlı tatil köyüne götürdü. Sanki kızının gittiği okul özel deĐilmiŐ, senelerde dünya kadar para bayılacak olan kendisi deĐilmiŐ gibi. Üstelik Gizem gideceği yeri de kendi seçti. Sırf bunun için tatil dergileri alıp günlerce inceledi. Deniz, güneş, kumsal, açık büfe, havuzlar, eğlence adaları... Kendi deyiŐiyle rüya gibi bir tatile çıktı. Bazı insanlar gerçekten çok Őanslı.

Tatilden sonra da anneannesinin yazlığına geçecekti. Daha da görünürlerde yoktu. O olmayınca benim dış dünya ile bağlantılarım sıfırlanmıŐ, internete girip eŐin dostun ve tabii ki -kötü kalpli Nuran Teyze'nin beyaz atlı prensim olan oğlu- Yüksel'in profillerini '*stalk'layamıyor*, neler olup bittiğini de öğrenemiyordum.

Bir cep telefonum olsa işler bu kadar zor olmayacaktı ama maalesef internete girebilmek için Ozan'a karşı sinir harbi vermek zorundaydım. Elbette yaz tatilinde olduğumuz için Ozan okula gitmiyor, tüm gün bilgisayar başında beynini pelte kıvamına getiriyordu. Ne kadar kavga edersem edeyim, tövbe billah bilgisayarın başından kalkmıyordu. Ola ki bir şekilde bilgisayarı ele geçirsem bu sefer de başımdan bir dakika olsun ayrılmıyor, tepemde öğürüp böğürüp ekran başına oturduğuma oturacağıma beni piŐman ediyordu.

Gırtlğını da sıksam, sa saa ba baa da girişsem, tekme tokat dövüşsem de elinden bilgisayarı alama-yacağımı artık kabullenmiştim. En iyisi stratejik bir hamle ile savaşın seyrini değiştirmek, araya farklı güç odakları katmak, onlar birbirlerini yerken tereyağın-dan kıl eker gibi aradan sıyrılarak elimde çekirdek ekran sıramı beklemektir.

Hain planımı hemen devreye sokmak için “Biraz da ben bakayım, kalk artık ya, sabahtan beri başındasın.” diyerek Ozan’ı oturduğu sandalye ile birlikte itekledim.

Tabi ki hemen ayakları ile tıpkı bir ahtapot gibi bilgisayar masasına dolandı.

Ben de haymana öküzü, şey aman Boğaziçili kartı-mı çıkardım. İçeriden annemin rahatlıkla duyabileceği bir sesle konuştum:

“Ya kalk ya, Allah aşkına. Okuldan bi haber var mı bakayım.”

Tabi Ozan insan gibi kalkıp biraz bilgisayarı bana vermek yerine tam da kendinden beklenildiği gibi böğürmeye başladı:

“Böęęęęęę iyi ki bir okul kazandın be! Neye bak-can be! Bilgisayarı babam bana aldı. Ben oynıycam. Böęęęęęę!”

Sesimi içeriden daha da rahat duyulur hale getir-dim:

“Ya okulun kayıtları ne zaman, bakmam lazım. Kayıtları kaçırırsam hakkım yanar!”

İşte o anda banyodan beklediğim cırlıtıyı duydum:

“İzın ıblın ni diyırsı yıp!”

“Yağğğ anneagğğğ yaaaağğğğ, otunumun ortasında!”

“İzıııııınnn gitirtmı bibi ırıyı. Kııııllkkkk!”

Ozan öfleye pöfleye kalktı.

Havalı havalı bilgisayarın başına oturdum.

Ozan başımdan gider gitmez Facebook’a girecek, ne var ne yok öğrenecek, Yüksel’den biraz haber alacaktım ama deli oğlan her zamanki gibi başımdan ayrılmıyordu ki!

“Gitsene başımdan be!”

“Bana ne! Bana ne! Niye gidecekmişim. Çabuk bak, neye bakacaksan da kalk. İşim var.”

“Annneeee şu oğluna biley söyleee!”

“Anneaağğğğ yağğğğğ asıl sen kızına bir şey söyle! Verdim işte bigisayarı, bakmıyor okula falan! Tek derdi beni yerimden kaldırmak!”

“Nişiiiiii, çıldırtmıyın bııııı, ni işin vırsı yıp dı kık!”

Höffff!

Çok stratejik bir hata yaparak güç odağımı Ozan’ın tarafına kaydırmıştım. Artık bu yer cücesini başımdan kimse alamazdı.

Mecburen okulun sayfasını açtım. Sanki çok önemli bir iş yapıyormuş gibi bir iki sağa sola tıkladım. Ozan’ın tepemde hadi hadilemelerine daha fazla dayanamıyarak “Al be al, al bilgisayarını da başına çal!” diye bağırıp tıpkı bir Boğaziçili’den beklenecek ‘cool’ bir tavırla yerimden kalktım.

Bu veledi daha etkili bir yolla ortadan kaldırmalıydım.

Evin en büyük güç odağına ilişti gözüm. Gözlerim parladı.

Televizyonların yaz ekranına geçmesiyle birlikte biten evlilik programlarıyla babaannemin de tüm neşesi sönmüş, mutsuz bir suratla camdan düşen güneş ışığına bacaklarını açmış, romatizmalarını havalandırıyordu.

Ozan şimdi görürdü gününü!